

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
Гж1 4156/2017
06.02.2018. године
Н и ш

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Јелене Јовановић, председника већа, Ружице Јовановић и Зорице Цветковић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Б.С. из ....., кога заступа пуномоћник Драган Симоновић, адвокат из ....., против тужене Републике Србије - Министарства одбране – Војне поште 6006 Ниш, коју заступа Војно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући по жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Основног суда у Нишу 8 П1. бр. 3253/16 од 18.09.2017. године, у седници већа одржаној дана 06.02.2018. године, донео је следећу

П Р Е С У Д У

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Нишу 8 П1. бр. 3253/16 од 18.09.2017. године, у одбијајућем делу става првог изреке, тако што **СЕ ОБАВЕЗУЈЕ** тужена Република Србија - Министарство одбране – Војна пошта 6006 Ниш, да накнади тужиоцу Б.С. Из ....., нематеријалну штету због претрпљених физичких болова још 30.000,00 динара, поред 70.000,00 динара, већ досуђених првостепеном пресудом и још 10.000,00 динара због претрпљених душевних болова услед умањења животне активности, поред већ досуђених 90.000,00 динара по том основу, са законском затезном каматом почев од 18.09.2017. године до исплате, у року од осам

дана од дана пријема ове пресуде, док се захтев тужиоца за накнаду штете за претрпљене физичке болове од укупно досуђених 100.000,00 динара, до тражених 250.000,00 динара и за умањену животну активност од укупно досуђених 100.000,00 динара до тражених 200.000,00 динара, **ОДБИЈА** као **НЕОСНОВАН**.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ иста пресуда у ставу другом изреке, тако што **СЕ ОБАВЕЗУЈЕ** тужена да накнади тужиоцу нематеријалну штету на име претрпљеног страха у износу од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 18.09.2017. године до исплате, у року од осам дана од дана пријема ове пресуде, док се захтев тужиоца за накнаду штете у већем износу, од досуђених 50.000,00 динара до тражених 150.000,00 динара, као неоснован **ОДБИЈА**.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ првостепена пресуда у ставу трећем изреке и **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 97.900,00 динара, у року од осам дана од дана пријема ове пресуде.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади нематеријалну штету за претрпљене физичке болове у износу од 70.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због умањења животне активности у износу од 90.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, а одбијен је тужбени захтев за накнаду штете у већим износима, од досуђених до тражених 250.000,00 динара за физичке болове и до 200.000,00 динара за умањење животне активности. Ставом другим изреке одбијен је захтев за накнаду штете у укупном износу од 150.000,00 динара по основу претрпљеног страха, а трећим ставом је тужена обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 67.500,00 динара.

Против наведене пресуде благовремено је тужилац изјавио жалбу, којом је побија у одбијајућем делу става првог и у ставу другом и трећем изреке због свих законских разлога, са предлогом да се побијана пресуда преиначи у смислу жалбених навода.

Испитујући првостепену пресуду на основу одредбе члана 386. става 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14), Апелациони суд је нашао да је жалба делимично основана.

Побијана пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1., 2., 3., 5., 7. и 9. ЗПП, на које Апелациони суд сходно члану 386. става 3. пази по службеној дужности, али основано се указује жалбом да је одлука у одбијајућем делу става првог и у ставу другом изреке, иако је заснована на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању, донета погрешном применом материјалног права, због чега је у том делу преиначена.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене као професионално војно лице у чину заставника, а дана 04.02.2016. године повредио се на раду, до чега је дошло приликом извођења физичких вежби, које представљају обавезни свакодневни почетак радних активности. До повреде је дошло у сали предвиђеној за спортске активности, на уобичајеној подлози за такве активности, која је према наводима тужиоца и сведока врло квалитетна и није била клизава, а тужилац је био прописно опремљен и обучен за те радње, али када се након загревања започело са вежбом кретања са променом правца, дошло је до изврнућа скочног зглоба, због чега је тужилац пренет у здравствену установу, где је му је намештена преломљена кост и стављена гипсана имобилизација у виду лонгете, а након уклањања исте био је подвргнут физијатријској терапији.

Спроведеним вештачењем медицинске струке утврђено је да је тужилац задобио тешку телесну повреду у виду прелома спољашњег плежња левог скочног зглоба са уганућем зглоба, због које је тужилац трпео физичке болове јаког интензитета до доласка лекару и указивања стручне помоћи у виду намештања и имобилизације преломљене кости и добијања аналгетске терапије, као и сат до два после лекарске интервенције, након тога болове средњег интензитета око месец дана и у наредна три месеца болове слабијег интензитета, који су повремено прелазили у болове средњег интензитета. Примарни страх јаког интензитета због евентуалних компликација и

последица трајао је колико и сам штетни догађај, секундарни средње јачине у виду умерене забринутости око три недеље, за време лечења и рехабилитације, а слабог интензитета наредних шест месеци, у виду зевње и стрепње за коначни исход лечења. Повреда је као трајну последицу оставила умањену животну активност у лакој степену, од око 10%, у виду смањене покретљивости левог скочног зглоба и мишићне снаге леве ноге те болне осетљивости при већим физичким напорима.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно закључио да је тужилац претрпео повреду на раду и да је за претрпљену штету одговорна тужена, по начелу објективне одговорности за штету од опасне делатности, сходно одредби члана 154. става 2. у вези чланова 173. и 174. Закона о облигационим односима, зато што бављење спортским активностима представља делатност од које потиче повећана опасност штете за околину па се за штету насталу у вези са опасном делатношћу сматра да потиче од те делатности, изузев ако се докаже да она није била узрок штета, а за њену накнаду одговара лице које се бави том опасном делатношћу.

Имајући у виду да је тужена послодавац тужиоцу, она је одговорна на основу члана 164. Закона о раду ("Службени гласник РС" број 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14), којим је прописано да ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му накнади штету у складу са законом и општим актом.

Одредбом из члана 200. ЗОО прописано је да ће суд досудити правичну новчану накнаду за претрпљене физичке болове, страх и душевне болове због умањења животне активности, ако то оправдавају околности случаја, а нарочито јачина и трајање болова и страха, при чему је суд обавезан да води рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи та накнада, али и о томе да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом.

Првостепени суд је правилно нашао да је тужена одговорна за насталу штету, као што је правилно оценио и да у овој правној ствари не постоји допринос тужиоца узроковању или увећању штете, односно да нема места примени правила о подељеној одговорности штетника и оштећеника из члана 192. ЗОО.

Међутим, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, због чега је побијана пресуда морала бити преиначена у одбијајућем делу.

Погрешна примена материјалног права огледа се у томе што висина одређене накнаде није одмерена у складу са мерилима и критеријумима из члана 200. ЗОО, с обзиром да износи досуђени тужиоцу побијаном пресудом, не представљају довољно задовољење за претрпљену штету, на шта се основано указује жалбом тужиоца.

При оваквом чињеничном стању, овај суд је ценио врсту и тежину повреде, околности у којим је настала, налаз вештака у вези јачине и трајања физичких болова и страха, као и степена умањења животне активности и тиме узрокованих душевних болова па налази да је висина накнаде штете одређене тужиоцу супротна утврђеном чињеничном стању, мерилима и критеријумима из наведеног члана 200. ЗОО, на основу чега закључује да правилну новчану накнаду за тужиочева трпљења по основу физичких болова представља износ од 100.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због умањене животне активности такође износ од 100.000,00 динара, као и да јачина и дужина трајања претрпљеног страха оправдавају накнаду од 50.000,00 динара.

С тога је првостепена пресуда у одбијајућем делу преиначена тако што је тужиоцу досуђено још 30.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, још 10.000,00 динара на име умањења животне активности и досуђено му је 50.000,00 динара на име претрпљеног страха, а одбијен је тужбени захтев до тражених износа.

Имајући у виду да је првостепена пресуда преиначена по главној ствари, на основу одредбе из члана 165. став 2. ЗПП је преиначено и решење о трошковима поступка, тако што су тужиоцу применом чланова 153. и 154. ЗПП досуђени оправдани трошкови, неопходни за вођење ове парнице и то на име адвокатске награде за састав тужбе и 1 поднеска од по 6.000,00 динара, за заступање од стране адвоката на 2 одржана рочишта од по 7.500,00 динара, за присуство адвоката на 1 одложеном рочишту од 4.500,00 динара, за адвокатску награду за састав жалбе 12.000,00 динара, за награду вештаку 10.000,00 динара и на име судских такси за тужбу, првостепену одлуку

и жалбу по 14.800,00 динара, или укупно 97.900,00 динара.

Пресуда остаје неизмењена у усвајајућем делу става првог изреке, јер у том делу није побијана жалбом.

Са изнетих разлога, на основу одредаба чланова 394. тачка 4. и 401. тачка 3. ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 06.02.2018. године, Гж1 4156/2017

Записничар,

Наташа Митковић

Председник већа – судија,

Јелена Јовановић